

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **H. L. H.**, narozen „X“,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem S. 1087, V.,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j. MV-8395-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 28. 2. 2018, č. j. MV-8395-4/SO-2018, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 12. 2017, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. OAM-5521-26/PP-2017. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažně narušit veřejný pořádek. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný porušil § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepřezkoumal odvolání v rámci odvolacích námitek. Podle žalobce se žalovaný vůbec nevypořádal s námitkou směřující k porušení § 2 odst. 4 a § 50 odst. 4 správního řádu a své rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 téhož zákona řádně neodůvodnil, když neuvedl, na základě jakých podkladů rozhodoval. Žalobce konstatoval, že nerespektovaly povinnost vycházet dotčeným osobám vstříc vyplývající z § 4 odst. 1 téhož zákona a žalovaný porušil také § 2 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce napadené rozhodnutí aprobevolo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
3. Napadené rozhodnutí označil žalobce za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně posoudil odvolací námitku týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku. Žalobce měl za to, že správní orgány tento neurčitý právní pojem nesprávně interpretovaly a nesprávně s ním operovaly. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 51/2009, na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „pobyťová směrnice“), a na rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 10. 1975, sp. zn. C-36/75, ze dne 27. 10. 1977, sp. zn. C-30/77, ze dne 19. 1. 1999, sp. zn. C-348/96, ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. C-482/01 a C-493/01, ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. C-503-03, nebo ze dne 27. 4. 2006, sp. zn. C-441/02. Žalobce zdůraznil, že předchozí odsouzení za trestný čin, ani za zvlášť závažný zločin, samo o sobě ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku. Konstatoval, že správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 4/2010 žalobce poznamenal, že je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Zdůraznil, že ani v jednom z případů prohřešků mu nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, což svědčí o tom, že nedošlo k trestné činnosti mimořádné závažnosti (k tomu se žalovaný nevyjádřil) ani k závažnému narušení veřejného pořádku.
4. Žalobce konstatoval, že správní orgány obou stupňů v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistily skutečný stav věci. Správní orgány podle žalobce nebraly v potaz jeho důkazní návrhy a nijak nezdůvodnily, proč navrhované důkazy (výslech žalobce, jeho manželky a pobyťová kontrola) neprovedly. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 6/2016 zdůrazňující nutnost výslechu cizince. Dodal, že v praxi správních orgánů je výslech účastníků řízení a jejich rodinných příslušníků běžnou součástí řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Neprovedením Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

navržených výsledků správní orgány podle žalobce porušily § 2 odst. 4, § 3 a § 4 odst. 4 správního řádu, kdy nepostupovaly v obdobných případech obdobně a neumožnily žalobci a jeho manželce uplatnit svá práva a oprávněné zájmy.

5. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřiměřené ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Zdůraznil, že na území České republiky pobývá s celou rodinou a úspěšně se integroval do společnosti. Konstatoval, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců a s § 3 správního řádu. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 81/2016 s tím, že ačkoli právní úprava výslovně nestanovila povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, je vždy nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly. Žalobce upozornil na kritéria vyjmenovaná v § 174a zákona o pobytu cizinců a v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 68/2012 a dodal, že podle rozsudku téhož soudu sp. zn. 5 As 102/2013 nelze přijmout argument, že žalobce může žádat o jiné pobytové oprávnění.
6. Žalobce připomněl, že na území České republiky žije již 22 let, má zde vytvořeno veškeré zázemí, je plně integrován do společnosti, o čemž svědčí jeho precizní znalost českého jazyka. Žalobce zdůraznil, že žije v manželství s N. R. a v České republice pobývá i jeho matka, sestra a nezletilé dítě, které má z předchozího vztahu a finančně ho zajišťuje. Podle žalobce by nevydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie mělo fatální dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť by musel Českou republiku opustit a jeho manželka by s ním nemohla, neboť neumí vietnamsky, dále by mu tím bylo znemožněno hradit výživné na jeho nezletilé dítě. Tyto skutečnosti by pak znamenaly zásah do práva žalobce na rodinný život zakotveného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž do čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce uzavřel, že správní orgány pochybily, pokud blíže nezjišťovaly skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti, kterou je navíc třeba zkoumat nejen ve vztahu k žadateli, ale též k jeho rodinným příslušníkům.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádřil přesvědčení, že postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

8. K jednání soudu konanému dne 27. 5. 2020 se žalobce bez omluvy nedostavil a žalovaný se z tohoto jednání předem omluvil.
9. Při tomto jednání soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením čestného prohlášení žalobcovy manželky N. R. ze dne 23. 3. 2018, čestného prohlášení P. H. ze dne 4. 4. 2018, zprávy Městského úřadu Železný Brod, odbor sociálních věcí, ze dne 16. 11. 2015, sp. zn. Om 81/15, OSV-12713/2015-HALM OSV-1401, a sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, ze dne 14. 11. 2015, č. j. KRPL-107196-1/ČJ-2015-18002. Obě naposledy zmíněné písemnosti jsou součástí správního spisu Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, č. j. OAM-556/ZR-2015, jenž byl soudu předložen soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 15 A 79/2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nedostatečně posoudil odvolací námitku týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku a námitku směřující k porušení § 2 odst. 4 a § 50 odst. 4 správního řádu, a dále nezdůvodnil, proč neprovedl navrhované důkazy a na základě jakých podkladů rozhodoval. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že otázkou závažného narušení veřejného pořádku se žalovaný zabýval na stranách 4 a 5, kde tento neurčitý právní pojem vyložil a vysvětlil, proč žalobcova trestná činnost tento pojem naplňuje. Námitce upozorňující na porušení § 2 odst. 4 správního řádu se žalovaný věnoval na straně 8 napadeného rozhodnutí, přičemž argumentaci týkající se toho, zda závěry rozhodnutí odpovídají okolnostem případu, lze nalézt v odůvodnění i na dalších místech. Soud dále konstatuje, že žalobce v odvolání nenamítal porušení § 50 odst. 4 správního řádu, tudíž žalovanému nelze vyčítat, že se touto problematikou nezabýval. Totéž platí i pro žalobcovo tvrzení, že žalovaný nezdůvodnil, proč neprovedl navrhované důkazy. Soud připomíná, že neprovedení výsledku žalobce a jeho manželky a neprovedení pobytové kontroly zdůvodnil správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí nadbytečností takového dokazování, resp. zásadou procesní ekonomie. Za situace, kdy žalobce k tomu neuplatnil žádnou odvolací námitku, žalovanému podle názoru soudu nevznikla povinnost se touto otázkou zabývat. Soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný neuvedl, na základě jakých podkladů rozhodoval; výčet podkladů rozhodnutí lze totiž snadno zjistit v úvodní části odůvodnění na straně 2 napadeného rozhodnutí.
13. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Zdejší soud proto vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, a příslušné žalobní námitky tudíž nejsou důvodné.

14. Dále se soud zaměřil na námitku, že správní orgány neumožnily žalobcově manželce uplatnit její práva a oprávněné zájmy. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „... žalobce musí tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející žalobci, nikoliv třetí osobě“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-27, nebo ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008-73, případně usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, vše dostupné na www.nssoud.cz). S tímto právním názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že ani v projednávané věci žalobci nepřísluší namítat údajné zkrácení práv jiných osob, byť žalobci blízkých, neboť nejde o zásah do žalobcových práv. Pokud se tato osoba cítila nějak zkrácena na svých právech žalobou napadeným rozhodnutím, nic jí nebránilo v tom, aby je sama napadla žalobou.
15. Soud nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že správní orgány v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistily skutečný stav věci. Konkrétně žalobce rozporoval neprovedení svého výsledku, výsledku své manželky a pobytové kontroly. Soud především konstatuje, že žalobce tyto důkazní návrhy přednesl až ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 3. 11. 2017 takto: „*Nicméně v případě, že by měl správní orgán jakékoli pochybnosti stran jeho žádosti, účastník řízení žádá, aby ho správní orgán vyzval k jejich odstranění, případně vyslechl účastníka řízení, jeho manželku nebo provedl pobytovou kontrolu.*“ Žalobce tedy uplatnil předmětné důkazní návrhy pro případ pochybností stran jeho žádosti; taková situace však nenastala, neboť správní orgán prvního stupně zjistil existenci důvodu bránícího vyhovění žádosti a další dokazování ve vztahu k žádosti zcela logicky považoval za nadbytečné. Žalobce navíc nepřihlížel k tomu, že navržené důkazy k žádným konkrétním tvrzením, resp. neuvedl, co přesně by měl ten který důkaz prokázat. Za dané procesní situace a s přihlédnutím k prokázanému závažnému narušení veřejného pořádku žalobcem (což bude rozebráno níže) soud plně souhlasí se správním orgánem prvního stupně, že existuje překážka bránící vyhovění žádosti a že není třeba prokazovat další skutečnosti, které se k žádosti vztahují. Podle názoru soudu tedy správní orgány nepochybily, pokud žalobcem navržené dokazování pro nadbytečnost neprovedly. Neprovedením důkazů pak ani nedošlo k porušení § 3 správního řádu, neboť skutečný stav věci byl v potřebné rozsahu zjištěn i bez těchto důkazů. Soud dodává, že správní orgány vzaly v úvahu všechny podstatné okolnosti daného případu (opatřily si aktuální opis z evidence Rejstříku trestů a všechna rozhodnutí v trestních věcech žalobce), aniž by přitom žalobce v průběhu správního řízení jakkoli zkrátily na jeho právech, neboť poskytly žalobci dostatečný prostor k vyjádření i k předkládání a navrhování důkazů. Soud uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v rozsahu odpovídajícím okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.
16. Žalobcův odkaz na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, týkající se výsledku účastníka řízení, nepovažuje zdejší soud za přílehavý a podotýká, že právní názor Krajského soudu v Plzni, jehož se žalobce dovolává, je v rozporu se závěry Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013-42 (srov. odstavec 29 odůvodnění), případně v rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 6 Azs 293/2016-29 (srov. odstavce 24 a 25 odůvodnění), oba rozsudky dostupné na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud na rozdíl od Krajského soudu v Plzni a žalobce zastává názor, že výslech účastníka řízení neslouží k tomu, aby mohl předejít svá tvrzení, a má své místo ve specifických případech, kde lze jeho obsah (účastníkem sdělené informace) porovnat s jinými důkazy za účelem posouzení, zda nejde o obcházení zákona s cílem získat oprávnění k pobytu. Tento názor sdílí i zdejší soud, jak ostatně uvedl např. v rozsudku ze dne 12. 6. 2019, č. j. 15 A 55/2018-68, dostupném na www.nssoud.cz. Soud zároveň neshledal, že by správní orgány v důsledku neprovedení navržených výslechů porušily povinnost podle § 2 odst. 4 správního řádu (postupovat v obdobných případech obdobně); ostatně ani sám žalobce netvrdil, v jakém jiném konkrétním případě postupovaly správní orgány jinak než v projednávané věci.

17. Poté soud přistoupil k posouzení námitek zpochybňujících vlastní důvod zamítnutí žalobcovy žádosti. Podle § 87e odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]a zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.“ Z § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přitom vyplývá, že „Ministerstvo [vnitřní] žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“
18. V projednávané věci správní orgány z obsahu evidence rejstříku trestů ze dne 20. 6. 2017 zjistily, že žalobce byl v osmi případech pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu, a následně si příslušná rozhodnutí opatřily. Rozhodnutím Okresního soudu v Děčíně ze dne 7. 10. 2005, sp. zn. 4 T 245/2005, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“) a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce jednoho roku se zkušební dobou do 1. 5. 2008. Trestním příkazem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 5. 12. 2006, sp. zn. 4 T 180/2006, který nabyl právní moci dne 7. 1. 2009, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d trestního zákona a trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona, za což mu byl uložen peněžitý trest 10 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na osmnáct měsíců. Trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 7. 8. 2008, sp. zn. 4 T 174/2008, který nabyl právní moci dne 19. 9. 2008, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), d) trestního zákona a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce osmi měsíců se zkušební dobou do 19. 9. 2012. Rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 7. 10. 2010, sp. zn. 3 T 85/2010, který nabyl právní moci dne 7. 10. 2010, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) trestního zákona a trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce jednoho roku se zkušební dobou do 7. 4. 2012 a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dva roky. Trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 1. 2013, sp. zn. 3 T 359/2011, který nabyl právní moci dne 5. 3. 2013, byl žalobce uznán

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vinným ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a byl mu uložen trest obecně prospěšných prací v rozsahu 300 hodin a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dva roky. Rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 5. 4. 2013, sp. zn. 4 T 101/2011, který nabyl právní moci dne 5. 4. 2013, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce pěti měsíců se zkušební dobou do 5. 10. 2014. Trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 2. 2015, sp. zn. 4 T 49/2014, který nabyl právní moci dne 4. 2. 2016, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a byl mu uložen peněžitý trest 40 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na třicet měsíců. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. 37 T 40/2016, který nabyl právní moci dne 23. 7. 2016, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce jedenácti měsíců se zkušební dobou do 23. 7. 2019 a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na tři roky. Naposledy uvedeného trestného činu se žalobce dopustil dne 21. 5. 2016, tj. po zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu (dne 9. 3. 2015), a z výroku citovaného trestního příkazu současně vyplývá, že žalobce řídil motorové vozidlo, ačkoli mu byl již dne 2. 5. 2015 uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu třiceti měsíců s účinností do 4. 8. 2018 a řidičský průkaz mu byl zadržen již dne 30. 7. 2006. Na základě takto zjištěného skutkového stavu soud zkoumal, zda byly naplněny podmínky výše citovaného § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. zda žalobce závažně narušil veřejný pořádek.

19. Výkladem tohoto právního pojmu se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[d]ůvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona ... o pobytu cizinců ... spočívající v tom, že tato osoba „závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“, je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Pokud správní orgán zvažuje, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona ... o pobytu cizinců ... pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život.“ S citovanými závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že jsou plně aplikovatelné i v projednávané věci při výkladu § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které rovněž pracuje s pojmem veřejného pořádku.
20. Soud dospěl ke shodnému závěru jako správní orgány, že žalobce představuje aktuální a skutečné ohrožení pro veřejný pořádek České republiky, neboť se soustavně od roku 2005

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dopouští úmyslné trestné činnosti, za kterou byl již osmkrát odsouzen. Soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek zvyšuje i ta okolnost, že s páčáním úmyslné trestné činnosti nepřestal ani po zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť posledního trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, za který byl odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. 37 T 40/2016, se dopustil v době, kdy již věděl o zahájení správního řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Soud pokládá za významné, že žalobce si byl vědom, že mu reálně hrozí zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a ani to jej neodradilo od páčání další trestné činnosti. Tento závěr nelze zpochybnit ani tvrzením, že žalobce nikdy nebyl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, ale pouze k trestům alternativním či podmíněným, neboť podmínkou aplikace § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců není odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Tento argument navíc soud považuje za pokus o bagatelizaci žalobcovy trestné činnosti, které je však závažná, a to mimo jiné i svým rozsahem a dlouhodobostí (nejméně od roku 2005 do roku 2016). Vzhledem k tomu, že žalobce páchal trestnou činnost v období zhruba jedenácti let, těžko lze hovořit o mladické nerozváženosti. Ani tento pokus o bagatelizaci žalobcova protiprávního jednání nemůže soud akceptovat.

21. Podle názoru soudu jednoznačně došlo k naplnění důvodu pro zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobce se i přesto, že na území České republiky žije již od roku 1996, neustále a opakovaně dopouští trestné činnosti, kterou lze označit za závažnou (drogová trestná činnost, řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, krádeže, výtržnictví a maření úředního rozhodnutí a vykázání). Soud tedy v tomto směru uzavírá, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a navíc je důvodné nebezpečí, že by tak mohl činit i do budoucna, neboť podle jeho dosavadního způsobu života se dá říci, že jeho životním stylem je právě páčání trestné činnosti a že žalobce postrádá jakýkoli respekt k českému právnímu řádu.
22. S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že správní orgány zcela správně interpretovaly pojem závažného narušení veřejného pořádku a oprávněně dospěly k závěru, že žalobce svým jednáním tento pojem naplnil, neboť svým opakovaným páčáním úmyslné trestné činnosti a absencí respektu k českému právnímu řádu představuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení zájmů společnosti. Správní orgány při tomto hodnocení řádně zohlednily individuální okolnosti žalobcova života a přihlédly i k jeho celkové životní situaci. Tím podle názoru soudu správní orgány zcela vyhověly požadavkům vyplývajícím z žalobcem citované judikatury Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie, aniž by porušily jakékoli ustanovení pobytové směrnice. Veškeré žalobní námitky zpochybňující oprávněnost aplikace § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců proto soud vyhodnotil jako nedůvodné a nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že žalovaný zmíněné ustanovení porušil.
23. Následně se soud zaměřil na namítanou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Na tomto místě soud poznamenává, že v projednávané věci ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí, nicméně žalovaný postupoval plně v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud se touto problematikou na základě konkrétních žalobcových tvrzení zabýval.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že přiměřenost dopadů rozhodnutí představuje neurčitý právní pojem, jak ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, dostupných na www.nssoud.cz. Správní orgány při svém rozhodování musí vážit kritéria, která vypočítává § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna v zákoně uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit pouze ty důvody, které jsou v daném případě specifické, a nikoli ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto povinnostem správní orgány v projednávané věci dostaly a řádně zjistily všechna relevantní hlediska pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
25. Zdejší soud zdůrazňuje, že hlavní odpovědnost za vznik situace, která v konečném důsledku vyvolala zásah do žalobcova soukromého a rodinného života i do života jeho rodiny, nese právě samotný žalobce, který se na území České republiky dlouhodobě a opakovaně dopouštěl trestné činnosti, a tím zavinil příčinu k vydání napadeného rozhodnutí. Za této situace nelze přisvědčit jeho tvrzení, že je plně integrován do české společnosti, když není schopen se právní úpravě přizpůsobit a zákony dodržovat. Žalobce dokonce páchal trestnou činnost i v době, kdy mu již bylo známo, že je vedeno řízení o zrušení platnosti jeho trvalého pobytu na území České republiky z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku z jeho strany, a v podstatě ani tato skutečnost jej neodradila od dalšího protiprávního (trestného) jednání. Tím je podle názoru soudu dána značná závažnost narušení veřejného pořádku, která by při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí mohla být vyvážena jen zcela mimořádnými okolnostmi.
26. Za takovou mimořádnou okolnost soud nepovažuje fakt, že žalobce má na území České republiky nezletilou dceru V. H., narozenou „X“, neboť podle zprávy Městského úřadu Železný Brod, odbor sociálních věcí, ze dne 16. 11. 2015, sp. zn. Om 81/15, OSV-12713/2015-HALM OSV-1401, jíž byl v projednávané věci proveden důkaz a která vychází z informací od její matky P. H., se žalobce se svou dcerou nestýká, nezajímá se o ni a neplatí výživné, viděl ji naposledy, když jí byly dva měsíce, a dcera jej nezná. Obdobné údaje sdělila P. H. i Policii České republiky při pobytové kontrole provedené dne 13. 11. 2015, jak vyplývá ze sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, ze dne 14. 11. 2015, č. j. KRPL-107196-1/ČJ-2015-18002, jímž byl v projednávané věci proveden důkaz. Tato zjištění považuje soud za věrohodná. Naopak pozdější čestné prohlášení P. H., které je s uvedenými zjištěními v rozporu, vnímá soud jako nevěrohodné a ryze účelové. Toto čestné prohlášení bylo vyhotoveno dne 4. 4. 2018, tedy až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tudíž správním orgánům nelze vytýkat, že nijak nezohlednily v něm uváděné skutečnosti, které se navíc jeví být minimálně zčásti nepravdivými. P. H. totiž v tomto čestném prohlášení v rozporu se svými předchozími sděleními pro Městský úřad Železný Brod a pro Policii České republiky tvrdila, že žalobce na svou dceru přispívá od jejího narození, a snažila se vyvolat dojem hlubokého a dlouhodobého vztahu mezi žalobcem a jeho dcerou, ačkoli tento vztah v době od narození dcery nejméně do listopadu 2015 vůbec neexistoval. Soud tak dospěl k závěru, že za situace, kdy žalobce ve správním řízení netvrdil ani neprokázal, že se s nezletilou dcerou stýká, dokonce se o ní vůbec nezmínil, a teprve po podání žaloby si opatřil účelové čestné prohlášení její matky, nelze přisvědčit jeho tvrzení, že napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí bude mít významný dopad do jeho rodinného života ve vztahu k nezletilé dceři. Pokud žalobce skutečně platí na svou dceru výživné, nic mu nebrání v tom, aby tak činil i poté, kdy opustí Českou republiku.

27. Dále žalobce zmiňoval znalost českého jazyka, která je však sama o sobě z hlediska dopadů napadeného rozhodnutí irelevantní. Bez významu podle názoru soudu zůstává i délka žalobcova pobytu na území České republiky, neboť ani žalobcem zdůrazňovaných 22 let nestačilo k tomu, aby se naučil dodržovat český právní řád a respektovat své zákonné povinnosti. K žalobcově poznámce, že na území České republiky žije jeho matka a sestra, soud podotýká, že žalobce o svém vztahu k nim nepřednesl žádná konkrétní tvrzení, která by bylo možné při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí hodnotit, resp. vůbec se o nich ve správním řízení nezmínil, tudíž pobyt žalobcovy matky a dcery na území České republiky není způsobilý ovlivnit závěr o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
28. Za situace, kdy sám žalobce řadu skutečností týkajících se jeho údajného soukromého a rodinného života ve správním řízení vůbec netvrdil, když se omezil jen na vztah se svou manželkou, nelze podle názoru soudu správní orgánům vytýkat, že blíže nezjišťovaly skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí.
29. V kontextu žalobcova přístupu k jeho nezletilé dceři (nezájem, neplacení výživného, žádný kontakt a využití její existence toliko pro účely zabránění zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu) soud hodnotil také další žalobcovy rodinné vztahy. Soud připomíná, že ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č. j. 15 A 79/2017-58, týkajícím se zrušení žalobcova trvalého pobytu, jeho rodinné vztahy zkoumal a konstatoval, že „... v doplnění odvolání ze dne 29. 6. 2015 žalobce zmínil toliko existenci své nezletilé dcery, přičemž zamlčel, že se s ní nestýká a neplatí výživné, poukázal na pobyt své matky a sestry v České republice a pouze obecně poznamenal, že zde má i přítelkyni, aniž by zmínil, že plánují svatbu, která se uskutečnila již dne 25. 7. 2015. Žalobce pak ještě v podání ze dne 19. 1. 2016 označil svou manželku N. R. za svou družku a teprve dne 9. 3. 2016 předložil oddací list. Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce na prvotní rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (rozhodnutí ze dne 28. 4. 2015) reagoval následnou svatbou s N. R. (rozhodnutí doručeno dne 15. 5. 2015, manželství uzavřeno dne 25. 7. 2015), když navíc žalobce v době uzavření manželství věděl, že mu reálně brozí zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v České republice. Podle názoru soudu se tak žalobce nemůže dovolávat existence manželství jako skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud poznamenává, že správní orgány nepovažovaly datum svatby za počátek žalobcova vztahu s jeho manželkou a zjištěné skutečnosti nijak nepřekrcovaly. Soud rovněž nepřehlédl, že o svém plánu zplodit s manželkou potomka se žalobce poprvé zmínil až v žalobě, což vnímá soud opět jako účelové tvrzení, nehledě k tomu, že žalobce již jednoho potomka má, ovšem dceři se nijak nevěnuje, nestýká se s ní, ani neplatí výživné.“ Na těchto závěrech soud setrvává i v projednávané věci, přičemž čestné prohlášení N. R. ze dne 23. 3. 2018, jež bylo vyhotoveno pro účely tohoto soudního řízení, pokládá soud za účelové, podobně jako čestné prohlášení P. H.
30. Žalobce by si měl uvědomit, že se na území České republiky dopouštěl opakovaně trestné činnosti (nikoli bagatelní a nikoli z mladické nerozvážnosti) a rozhodně není v zájmu České republiky, aby se na jejím území legálně zdržovali recidivující pachatelé trestných činů. Soud neuvěřil žalobcovu tvrzení, že se ze svých prohřešků poučil a má v úmyslu žít

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spořádaným a klidným životem, neboť ani zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jej neodradilo od dalšího páčání trestné činnosti. Zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k přechodnému pobytu bude představovat jistý zásah do žalobcova života, v kontextu jeho jednání a všech zjištěných okolností případu však podle názoru soudu nepůjde o zásah nepřiměřený, tudíž žalovaný neporušil § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobci navíc nic nebrání v tom, aby svůj soukromý a rodinný život realizoval distančně či mimo území České republiky. S ohledem na výše uvedené závěry týkající se žalobcova vztahu s jeho nezletilou dcerou a s manželkou soud neshledal, že by napadené rozhodnutí znamenalo nepřiměřený zásah do žalobcova práva na rodinný život zakotveného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž do čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte.

31. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že v daném případě nemůže obstát argument, že žalobce může žádat o jiné pobytové oprávnění, nicméně žalovaný tento argument nepoužil, a proto soud předmětnou námitku pokládá za irelevantní.
32. K obecné poznámce, že správní orgány nerespektovaly povinnost vycházet dotčeným osobám vstříc vyplývající z § 4 odst. 1 správního řádu, soud uvádí, že žalobce neupřesnil, v čem konkrétně toto pochybení spatřoval, a proto se k tomu soud nemohl blíže vyjádřit. Soud zároveň nezjistil ani žalobcem obecně tvrzené porušení povinností odvolacího orgánu ze strany žalovaného, ani nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterou by žalovaný aproboval.
33. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu se zákonem, respektuje základní zásady správního řízení, je dostatečně odůvodněno a nelze mu vytýkat ani nepřiměřenost. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. května 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)